

Felcsúti Hírlap

2023. december, XII. évf., 12. szám (136.)

Megálló **Ötvennel jött a Mikulás**

Újra ünnep a Vál-völgyi Kisvasúton

Ünnepre hangoló

Adventi vásár menasági népekek-
kel a székelj kapunál

Úton

A négygyermekes családaya,
aki végigjárta az El Caminót

Hangjegy

Ünnepi készülődés
a református kórossal

Decemberi tartalom

3

Köszöntő

Ilonka néni 95, Kati néni 90 éves lett

4

Száncsengő

Így várták a Mikulást az ovisok és a bölcsisek

8

Ünnepre hangoló

Adventi vásár menasági népekekkel
a székely kapunál

12

Megálló

Újra ünnep a Vál-völgyi Kisvasúton

16

Hangjegy

Ünnepi készülődés a református kórossal

20

Úton

A négygyermekes családjára, aki végigjárta
az El Caminót

24

Mesesarok

A diótörő

26

Konyha

Édesburgonyás brownie

27

Kert

Az ördög növényei

28

Harangszó

Legyetek jók magatokhoz
Isten szeretetének ünnepe

30

Mozaik

Köszöntő Tisztelet és hála

Ilonka néni 95, Kati néni 90 éves lett

Nem mindennapi köszöntésben lehetett része falunk legtöbbet élt lakói közül Ilonka néninek és Kati néninek. Míg Nagy Jánosné Ilona november 11-én ünnepelte 95. születésnapját, addig Szabó Lajosné Katalin – a neve napján – november 25-én töltötte be a 90. életévét. Ennek apropóján önkormányzatunk képviselőjében Szabó Péter alpolgármester és Harangozóné Katalin titkársági referens kereste fel őket otthonukban, hogy Orbán Viktor miniszterelnök jókívánságát tolmácsolja. Ilonka néni és Kati néni is meghatóan fogadta az emléklapot, amely a szépkorúink iránti tiszteletet és hálát hivatott kifejezni.

Nagy Jánosné Ilonka néni másfél kilósan jött a világra, s az orvos azt tanácsolta: kereszteljék meg gyorsan, mert nem éri meg a másnapot. Felcsúton nőtt fel, boldog gyermekkorra volt, ugyanakkor fiatal lányként meg kellett élnie a háborút. Életének egyik legszebb időszaka az volt, amikor a népdalkörben énekelt – rengeteget dalol még ma is. A másik legcsodásabb korszaka pedig az volt, amikor megismerkedett a férjével – közel hatvanéves házasságuk alatt egyszer sem veszték össze, s bár saját gyermekük nem lehetett, örökbe fogadtak egy kislányt. Ilonka néni, ha csak teheti, a kertben tesz-vesz, ám a nosztalgiazás is boldoggá teszi. „Gyakran emlékszem vissza – mondja. – Reggel azzal kezdem, hogy a virágokat megöntözöm, s mondom magamban: ó, a papa el nem jött volna anélkül, hogy egy szál virágot ne hozott volna. Itt üldögélek, s arra gondolok: Istenem, de szép is volt az életem!”

Községünk díszpolgára, Szabó Lajosné Kati néni Hódmezővásárhelyen született, Szegeden járt óvónőképzőbe, a dél-alföldi városban ismerkedett meg bicskei férjével, s úgy került Felcsútra, hogy a járási hivatal álláshelyül településünket ajánlotta. Ő lett falunk első óvónője, akinek a vezetésével az ötvenes évek derekán megkezdhetette működését a Kastély Óvoda. Kidolgozta a nevelési programot, a kezdeti egycsoportos óvodát többszoportossá formálta, s egyre több óvónő szegődött társául. Időközben maga is édesanyává vált, lánya és fia is pedagógus lett. Pályájának egyetlen állomása volt: a felcsúti óvoda. A nyugdíjba vonulásáig, a nyolcvanas évek végéig vezette az intézményt. Korábban évekig állt a nyugdíjasklub élén, s községünk tanácsának tagja volt, a református egyházban pedig presbiter. „Nagyon szerettem a munkámat – vallja –, minden olyan szép volt akkoriban, s mindenre olyan jó visszaemlékezni. Ha újrakezdehetném, akkor sem csinálnék másképp semmit.”

Nagy Enikő

Száncsengő Mit rejt a nagy zsákod?

Így várták a Mikulást az ovisok és a bölcsisek

Kipp-kopp, kipp-kopp, ki kopog? A kilincsünk miért mozog? Talán jön a Mikulás? Nyissunk ajtót, kis pajtás! – csalogatják versikével az óvodások a „nagy szakállút”, aki az ablakon bekukucskálva üzeni: itt van már! Egy-
más mellett sorakoznak a fényesre pucolt csizmácskák, a messze földről jött látogatóra karosszéke mellett a gyerekek és az óvónénik gondoskodásából egy kis elemózsia vár – s minthogy jócskelekedetéből kétségkívül idén sem volt hiány, minden készen áll ahhoz, hogy végre megérkezzen a Mikulás. Képesszeállításunkban a Kastély Óvoda és Bölcsőde csöppségeinek izgatott várakozásába pillanthatunk bele.

„Szia, Mikulás!” – fogadja rég nem látott cimboraként a Mikulást a bölcsőde egyik „lakója”, a kis Gréta, ám akad, aki elpityeredik a Télapó láttán, megilletődöttsége azonban nem tart sokáig: amint előkerülnek a puttonyból a finomságokkal teli csomagok, felderülnek a gyermekarcok. Miután a bölcsőde összes csoportját bejárta, a Mikulás tovább bandukol az óvodába. „Messze földről jöttem, rénszarvasok húzták a szánomat – meséli a Süni csoportban. – Tudjátok-e, hogy hívják a rénszarvasaimat?” Üstökös, Íjas, Csillag, Táncos, Pompás, Villám, Táltos, Ágas és Rudolf – sorolják a gyerekek, akik verssel és énekkel is készültek, ahogyan a Maci csoport ovisai is. „Isten hozott, Mikulás, mit rejt a nagy zsákod? Jó gyermeknek minden jót, a rossznak virgácsot” – kíváncsiskodnak a macisok. De minthogy itt rossz gyerekek nincsenek, a virgácsok sem kellenek. „Mi lehet a zsákomban? Csak nem szalma? Könnyen lehet, hogy megvicceltek a krampuszok!” – ugratja a Mikulás a Katica csoport ovisait, akik jót kacagnak, s a dolgok rendje szerint a puttonyból a mikuláscsomagoktól – ahogyan az összes többi csoportban is – megannyi játék bújik elő. A Mikulás téli ruhakollekciója fogadja az ajándékozó szent püspököt a Teknős csoport bejáratánál – egyik „szabásminta” mutatósabb, mint a másik. „Éj-mélyből fölzengő / – csing-ling-ling – száncsengő. / Száncsengő – csing-ling-ling – / tél csendjén halkán ring” – hangzik fel hangszerek kíséretében Weöres Sándor klasszikusa, s az óvoda legnagyobbjai még tánccal is meglepik a vendégüket, az egyik óvódás, Izabella pedig rajzzal hálálja meg a Mikulás jóságát. Így ünnepelték hát meg a felcsúti gyerekek Szent Miklós püspök emléknepjét.

Nagy Enikő
Fotó: Pesti Tamás

Ünnepre hangoló A várakozás pillanatai

Adventi vásár menasági népekekkel a székely kapunál

Az adventi szent időszak kezdetén településünk újra teret teremtett az adventi vásár számára, hogy együtt készülhessünk az ünnepre. A lucskos decemberi délelőttön a Tamássy-Margalit-kúria kertjében, a falukemence körül gyűltünk össze, ahol – túl azon, hogy helyi és környékbeli kézművesek és termelők kínálták munkáikat – testvértelépülésünk, a székelyföldi Csíkmenaság kórusa adott karácsonyváro koncertet.

Kerámiaangyalkák, 3D nyomtatóval készült karácsonyfadíszek, levendulapárnácskák, kézműves sajtok és mézek között vezet utunk egyik standtól a másikig, miközben forralt bort vagy épp forró teát kortyolunk – idén ismét megrendeztük adventi vásárunkat, ahol a helyiek alkotásai, termékei közül válogathattunk, vagy éppen a könyvtárban kézműveskedhattunk: volt, aki mézeskalácsot díszített, s akadt, aki a falu adventi koszorújának megalkotásában segédkezett. Ebédkor – a Puskás Akadémia konyhájának hála – ezúttal is disznótorossal lakhattunk jól, amelyből azoknak az időseknek is jutott, akik személyesen már nem tudnak csatlakozni a vásári ünnepváróhoz – önkormányzatunk jóvoltából mindannyian kaptak egy-egy tálnyt a finom hurkából és kolbászból. Ebben az évben különleges meglepetésben is részünk lehetett: önkormányzatunk meghívására Felcsútra érkezett székelyföldi testvértelépülésünk, a Hargita megyei Csíkmenaság kórusa, amely a székely kapunál adott ünnepre hangoló koncertet. A 2011-ben létrejött hagyományörző, a népi értékek átörökítésére hivatott, mintegy harminc tagot számláló, szerte a Kárpát-medencében időről időre bemutatkozó Repülj, Madár Egyesület énekkara adventi-karácsonyi egyházi népekeket hozott el közösségünkbe, megmutatva, székely testvéreink hogyan élik meg az esztendő egyik legszebb ünnepét. Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő, Mint forró sóhaj..., Harmatozzatok, égi magasok... – hangzottak fel a katolikus énekek. Közösségünk nevében Mészáros László polgármester ajándékkal köszöntö meg a menasági kórus előadását, majd Burbela Gergely és Szabó Levente meggyújtotta az adventi koszorún az első gyertyát. Míg református segédlelkészünk a zoltáros gondolatait kibontva a várakozásról beszélt, addig Gergely atya – adventi útavalóként – Istenes Szent János szavait idézte: „Legyetek jót magatokhoz: tegyetek jót másokkal!”

Nagy Enikő
Fotó: Pesti Tamás

Élő hagyományok

Károly Veronika a menasági karácsonyvárásról

Roráték, templombúcsú, disznóvágás, éjféli mise, Mária radinája, az Istvánok és a Jánosok – a csíkmenaságiak hagyományos adventi készülődéséről és karácsonyünnepéről a Repülj, Madár Egyesület elnöke, Károly Veronika mesélt nekünk.

– Az ünnep előtt minden asszony süt-főz, tölteletes káposztát és mákos tekercest készítünk, a falu kalácsillattal telik meg, miközben a férfiak a fonóban betanulják a pásztorjátékot, s az erdőben fát vágnak, luc- és ezüsfenyőt, amelyet odahaza feldíszítünk, alma, dió vagy épp pogácsa is kerül a család karácsonyfájára. Adventben elvégezzük a szentgyónást, szenteste pedig az egész falu a templomba megy, felcsendülnek a karácsonyi énekek. Az éjféli misét követően, miután a lelkekben megszületett a Kisded, hazamegyünk, az út mellett az ablakokban ragyognak a karácsonyfák, odahaza pedig vár az ünnepi lakoma. Együtt a család. Körbeálljuk a szépen megterített asztalt, imádkozunk és éneklünk, majd elfogyasztjuk a vacsorát, amelyet úgy hívunk: Mária radinája. Csíkmenaságon még él a szokás, hogy a kisgyermekes édesanyának a születést követő hat héten át a rokonok, a szomszédok visznek ételt, hogy a csöppség mellett már ne kelljen főznie. Minthogy Szűz Mária is ott van Szent Fia mellett, a vigílián elköltjük a radináját, vagyis a gyermekágyas anya eledelét. Karácsony napján ismét templomba megyünk. Nálunk a karácsony nem csupán a szeretet ünnepe, ilyenkor Jézus születésére figyelünk. Megtartó erőt jelent számunkra a hitünk.

Az Istvánok, a Jánosok köszöntése is az ünnepi időszak „programpontja”.

– Ilyenkor a rokonok, szomszédok, barátok meglátogatják és felköszöntik a névnaposokat. Miután az ablak alatt éneklünk az ünnepeltnek, betérünk a házba, ahol pálinkával, kaláccsal kínálnak – közösségi élmény ez is. Ám itt még nincs vége a menasági ünnepnek. Elérkezünk az év végéhez, következik a hálaadás szentmiséje, amelyen újból részt vesz a falu népe. A pap bácsi felsorolja, az adott esztendőben mi minden történt az egyházközségben. Majd szilveszteri mulatsággal zárjuk az évet. Az újévi szokások sorában pedig az első a házszentelés, ami voltaképp lezárja a karácsonyi ünnepekört. Ilyenkor a pap bácsi a ministránsokkal, a harangozóval, a kántorral körbejárja a falut, s egytől egyig minden házat megszentel. Úgy hiszem, varázserő van az efféle hagyományok megélésében.

(N. E.)

– Egyesületünk küldetése nem egyszerűen az, hogy segítsen hagyományainkat megőrizni, hanem az is, hogy segítsen azokat megélni. Csíkmenaságon az advent és a karácsony a hagyományok megélésének az egyik legszebb időszaka. Éppen ezért műsorunkban azt szerettük volna bemutatni, hogyan készülünk az ünnepre. Négy héttel korábban veszi kezdetét a készülődés. Napról napra egyre jobban ráhangolódunk a szent időszakra, s megtisztult lélekkel várjuk Jézus születését. Minden nap rorátéra hív a harang. Az asszonyok kendőt kötnek, a férfiak zekét vesznek, s lámpásokkal indulnak el a templomba. Egyre többen csatlakozunk hozzájuk, végigsétálunk az utcákon, ropog a hó a talpunk alatt. A hajnali mise után hazaballagunk, időközben kivirrad, csikorognak a kútágások, az istállókból az állatok hangja hallik – a falu reggeli zenéje ez.

Advent idején érkezik el a templombúcsú ünnepe is – intenzív időszak köszönt hát be Csíkmenaság életébe.

– Templomunk védőszentjének ünnepén, december 8-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának a napján ugyancsak a szentmisén ünnepelünk, majd a családok, a rokonok összejönnek – szép ünnepe ez is a falunak. Ám az advent a disznótorok ideje is. A helyi hagyományok, a menasági értékek része, hogy disznót vágunk, s egész évben a saját magunk által feldolgozott disznóhúst esszük. Közösségteremtő szokás is a disznóölés, ilyenkor a szomszédok, rokonok segídeknek egymásnak. Akinek pedig nem telik, arról a jó lelkek gondoskodnak, hogy a szeretet ünnepén senki ne maradjon éhesen.

Lassanként elérkezünk a karácsonyhoz. Milyen menasági szokások kapcsolódnak Jézus születésének ünnepéhez?

Egy matematikus, jelesül a numerikus analízis szaktekintélye egyszer kiszámolta, vajon mennyivel mehet a Mikulás szánja, hogy Lappföldről egyetlen nap alatt bejárja a világot, s kiossza azt a rengeteg ajándékot. Kalkulációja szerint a Rudolf és rénszarvaspajtásai repítette járgány 90 kilométer/másodperc sebességgel közlekedik, ami a hangsebesség 265-szöröse! Csak hogy még több időt tölthessen az itt élő gyerekekkel, a Vál völgyéhez közeledve a Mikulás járművet cserélt, s a 200 lóerős, 50 kilométer/órás sebességre képes dízelmozdonnyal, a Vál-völgyi Kisvasúttal érkezett meg Felcsútra. Összeállításunkban képzeletbeli jegyet váltunk a Mikulásvonatra.

Hófedte tájban futott be a Mikulásvonattá varázsolt Vál-völgyi Kisvasút Felcsút vasútállomásra, ahol igazi mesevilág várta a vonat utasait. Nem csupán Felcsútról és környékéről, de szerte az országból több ezren vásárolták meg menetjegyüket a kisvasútra, amely ezúttal is fényekben ragyogott. Már a szerelvényen is a „nagyszakállú” volt a főszereplő – a „Rénszarvaskvíz” megfajtói ajándékért cserébe minden titkot megtudhattak Rudolfról és gazdájáról. A nagyállomáson immár nem csupán egy, de rögvest két fűtött sátor fogadta a mikulásozókat, akiket először is Süsü, a sárkány és a TV Maci köszöntött a bejáratnál. Míg az egyik sátor a koncerteknek, a másik főként a kézműves-foglalkozásoknak adott helyet. A koncertsátorban valóságos fesztiválhangulatba csöppentek a gyerekek – a népszerű gyermekzenekarok sorában fellépett a Buborék együttes, a Pitypang zenekar, az Apacuka zenekar, a Réparetekmogyoró és az örök kedvenc Alma együttes. A kézművessátorban a manók segítségével ünnepi meglepetések készültek, de az édesszájúak akár mézeskalácsot is süthettek. Rénszarvasokká pingálták a kicsiket az arcfestők, csillámokat fontak a kislányok hajába az ügyes kezű nagyobbak, s aki a nagy karácsonyi sürgés-forgásban netán elfáradt volna, a babzsákokon pihenhetett meg, a legismertebb gyermekmesék jelenetein kacagva. Az egyik legkeresettebb helyszínné a fotósarok vált, ahol az ünnepi dekorelemek között örökökíthették meg a szülők a gyermekeiket. A fotós korner szomszédságában, kandallója melegében üldögélt maga a Mikulás, aki – bár ünnepén közel négyszázmillió gyermeket látogat meg egyetlen éjszaka alatt szerte a világban – boldogan időzött a Vál-völgyi gyermekek társaságában, mintha nem is lenne más dolga...

Nagy Enikő

Fotó: Pesti Tamás

Megálló Ötvennel jött a Mikulás

Újra ünnep a Vál-völgyi Kisvasúton

Hangjegyző Magnificat

Ünnepi készülődés a református kórossal

„Jöjj, áldott nagy királyunk, szívünk csak téged vár. Újítsd meg szent egyházad, a gonoszt űzd el már. Add igéd tiszta fényét, gyújtsd fel szívünk reményét. Ó, Jézus, jöjj hozzánk!” – az új református énekeskönyv adventi éneke is felhangzott a vasárnapi istentiszteleten, amelyen a felcsúti református gyülekezet kórusa adott ünnepi hangversenyt. Hős Csaba lelkész prédikációjában a várakozásról, Jézus eljövételéről beszélt, feltéve a kérdést: vajon készen állunk-e a Megváltónkkal való találkozásra? A 2021 őszi alakult kórus pedig Kiss Ferenc énekművész, karnagy vezényletével olyan klasszikusokkal készült, mint a Gloria, a Magnificat vagy épp egy karácsonyi kánon. Maradj velem, mert mindjárt este van... kezdetű záróéneküket a kórus nemrégiben elhunyt tagjának, Tavali Emilnek ajánlották. Az énekelni szerető helyi hívekből létrejött kamarakórus hétről hétre próbál, hogy ünnepekkor, különleges alkalmakkor – így advent idején – református egyházi énekekkel szolgálhasson. Kórusunk tagjainak tanúságtételeit olvashatjuk.

Istent magasztalni kiváltság

„A gyülekezet énekelni szerető tagjai számára közel egy évtizedes kérés teljesedett be akkor, amikor jó két esztendeje megalakult az állandó kórus. Bár azt megelőzően is alkalomszerűen, egy-egy ünnephez kapcsolódva összeálltak énekelni gyülekezeti tagjaink, csupán az elmúlt években sikerült rendszeressé tenni a próbákat. Nemcsak a kórus tagjai, hanem a kórusvezető is elkötelezetten és odaasztan áll helyt ebben a szolgálatban. Ünnepi istentiszteleteinket is gazdagítja kórusunk énekeiben elmondott imája. Ugyanakkor a heti rendszerességgel tartott próbák bizonyosságai annak, hogy egyfelől jó érzés együtt énekelni, másfelől Istent a hétköznapiakban is dicsérni és magasztalni egyedülálló kiváltsága és jutalma a keresztyén embernek. Köszönet a karnagynak és a kórustagoknak ezért! Istennek pedig hála!” (Hős Csaba református lelkész)

Az életem a zene körül telik

„Immáron két éve vezetem a gyülekezet kamarakórusát. Énekelni szerető, lelkes csapat, otthon érzem magam közöttük, szeretek velük dolgozni. Nem a profizmus a lényeg, sokkal inkább az, hogy meglegyen a kellő lelkesedés a kórus tagjaiban, de persze nem hátrány, ha amellet, hogy szeretnek, tudnak is énekelni. Az életem a zene körül telik. Hiszem, hogy a zene sok mindenre jó. Inspirációt jelent, ha pedig háborog a lelkem, megnyugvást ad. A zene mellett a hit is gyermekkoromtól az életem része. Az erőmet, az elkötelezettségemet felülről kapom. Van egy bibliai ige, ami nekem különösen sokat jelent. A Filippiekhez írt levélben hangzik el: »Mindenne van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.« Ez a vezérigém, ez visz előre az életemben.” (Kiss Ferenc)

Az éneklés mint imádság

„Bár szeretek énekelni, korábban nem volt rá lehetőségem, így nagyon megörültem, amikor megalakult a kórus, s csatlakozhattam. A saját magam öröme és a lelki egészségem miatt szívesen megyek az alkalmakra. Számomra a kórusban való éneklés imádság, magasztalás, Isten segítségül hívása, az énekek által kifejezhetem azt is, amit a szóbeli imádságban nehezen tudok megfogalmazni.” (Kovács-Sipeki Judit)

Vertikálisan Istenre tekintünk

„A kórus számomra a gyülekezeti élet megélését jelenti, mert miközben egymásra hangolódva horizontálisan összekapcsolódunk, vertikálisan Istenre tekintünk, Őt dicsőítjük. Az istentisztelet során számomra inkább a befele forduláson van a hangsúly. Van, aki szebben, jobban tud énekelni, vezeti a szólamot, és én kapcsolódok hozzá, hol jobban, hol kevésbé jobban, de ő türelmesen jelez, ha eltévedtem. Bizalom és felkarolás valósul meg az ilyen helyzetekben. Mi lehet ennél fontosabb egy hívó ember számára? Hát megélem és igyekszem cselekedni mindezt.” (Juhász Tiborné)

Varázslatos harmónia és diszharmónia

„Közösségbe tartozni, együtt énekelni: életérzés. A több szólamú dalok harmóniája, ugyanakkor szólamonként egyesével énekelve olykor diszharmóniája elvarázsol akkor, amikor a dallamok együtt csendülnek fel. A hang az a zenei eszköz, amely mindig kéznél van, és minél többen művelik, annál szebb.” (Kiss Annamária)

Lélekemelő énekekkel szolgálunk

„Zenei tanulmányaim és kórusműltam miatt szívesen csatlakoztam a templomi kamarakórushoz. Úgy szolgálunk Istennek, hogy lelkeket emelő énekeket tanulunk, s tesszük ezt jó társaságban. Örömmel járok a kórusba, évente több alkalommal adunk kis koncertet a gyülekezetnek, s a hívek mindig lelkesen hallgatnak bennünket. Soli Deo gloria, avagy egyedül Istené a dicsőség! (Dandé Andrea)

Az Úr asztala körül

„Számomra a közös éneklés öröm. De öröm az együttlét is, szeretettel, örömmel éneklünk együtt. Ilyenkor felelevenednek a gyermekkori énekek, zsoltárok, illetve a gyermek-istentiszteletek, amikor Boros Magdi nénivel kézen fogva énekelünk. Az Úr asztala körül összegyűlve Isten dicsőségére énekelni nem csupán öröm, de szolgálat is. Boldogan jövünk össze a próbákra, noha olykor van egy kis küzdelem is, hiszen csak néhányan vannak közöttünk, akik másik kórusban is énekelnek, s képzett hangjuk van, míg például jómagam csak lelkesen éneklek velük együtt.” (Fogarasi Józsefné)

Erősödő gyülekezet

„Közel harminc éve énekelek Budapesten, előbb a Baár-Madas Református Gimnázium kórusában, majd az abból gyökerező Psalterium Hungaricumban. A református egyházi énekek emiatt is közel állnak hozzám. A mi kis kórusunk létrejött és működése még inkább megerősítette a gyülekezethez tartozásomat. A péntek esti próbák, bár nehéznek tűnnek a munkás hétköznapiak után, mégis jó érzéssel töltenek el, lelkiileg feltöltődve megyünk haza.” (Széchenyi Magdolna)

Sikerélmény és szórakozás

„Mindig szívesen énekeltem, legyen szó egyházi, békés megnyilvánulásról vagy duhaj nótázásról. Nem vagyok zeneileg képzett, igaz, második koromban még jártam szolfézásra, de aztán bohóckodás miatt kimaradtam. Ennek azonban külön története van, és ez inkább már a pszichológia tárgya... A templomi éneklés során vettem észre, hogy bár nincs jó hallásom, a közelemben lévő stabil hangú éneklőket jól tudom követni. Így bátorítottam beállni énekelni, amikor Andi páromat kísérve jelen voltam az alakuló alkalmon. Ott ragadtam (nem zavartak haza), és a basszus szólamban megálltam a helyem (ezt persze nem én mondom). Számomra is meglepetés volt, hogy képes vagyok rá. A kórusban éneklés számomra egyszerre sikerélmény és szórakozás. Természetesen több munkát kell beletennem, a próbán betanuláskor felveszem a szólamom anyagát, és otthon hallgatva tanulom meg. Bátorítok mindenkit, aki kedvet érez, jöjjön, csatlakozzon hozzánk, nem is olyan ördögös dolog ez, mint az ember elsőre gondolná.” (Demjén József)

Úton Harangok és kőkeresztek oltalmában

A négygyermekes családjára, aki végigjárta az El Caminót

Élete egyik legnagyobb kalandjába vágott bele az alcsútdobozi Halászné Kolláth Mária, aki négy gyermek édesanyjaként 2023 nyarán arra vállalkozott, hogy batyujával a hátán megteszi a spanyolországi Santiago de Compostelába vezető Szent Jakab-zarándokút mintegy ötszáz kilométeres portugál szakaszát. Túl azon, hogy az El Camino nagy lelki mélységeket és magasságokat tartogatott számára, az építész-mérnök családjára hivatásában is inspirálódott a zárandoklat során, miközben a pellegrinlet minden szépségét és viszontagságát megtapasztalta. Riportunkban Portótól Composteláig zárandokolunk Marcsival, s kitérünk Finisterrébe és Muxiába is – út menti keresztek és harangok szegélyezte utunk az Atlanti-óceán partján vezet.

Hosszú évek várakozása teljesedett be 2023 nyarán, amikor H. Kolláth Mária elutazott az Ibériai-félszigetre, hogy nekivágjon az El Camino ősi zárandokútjának. „Most jött el az az időszak az életemben, amikor a gyermekeim már felcseperedtek annyira, hogy ne hiányoljanak túlzottan, s a munkahelyemen is minden akkori projektet sikerült lezárnom – kezd bele történetébe. – Meglehetősen hiányzott már a túrázás, így az El Caminót megelőzően több párnapos zárandoklatra is elmentem. 2021-ben a Közép-Európa szent helyeit érintő Mária-utat, 2022-ben pedig a Camino Benedictust, vagyis a magyarországi Szent Jakab-zarándokút bencés kolostorokat összekötő ágát, a tihanyi bencés apátság és a lébényi Szent Jakab-templom közötti szakaszt jártam be. Sokat készültem az El Caminóra. Abban biztos voltam, hogy nem a legnépszerűbb, csaknem nyolcszáz kilométeres francia utat teszem meg, hiszen nem akartam olyan sok időt távol lenni a családomtól és a munkáimtól, s nem is vonzott az a nagy forgalmú útsza-

Fotó: Főrika Attila

kasz. A rendelkezésemre álló idő miatt esett a választásom az egyébként kevésbé forgalmas portugál útra, annak is az óceán partján haladó vonalára. Korábban soha nem láttam az óceánt, így a világtenger is erre az útra hívogatott, arról nem is beszélve, hogy talán ez az a szakasz, amelyen az ember a leginkább el tud csendesedni. Sűrű időszakot tudhattam magam mögött, főként a hivatásomat tekintve, amelyet igen intenzíven élek meg. Kellott hát, hogy kiszakadjak a megszokott világomból.”

Marcsi 2023. július 5-én kezdte meg 24-éig, vagyis húsz napig tartó zárandokútját, amely a portugál Porto városától vezetett mintegy ötszáz kilométeren át egészen a Szent Jakab apostol sírját őrző székesegyházig, avagy az út végpontjáig, a spanyolországi Santiago de Compostela városáig. „Napi 25-30 kilométert haladtam, utamat olykor a fotózással megszakítva – meséli. – Építész-mérnökként, az Építésügyi és Örökségvédelmi Főosztály műemlék-felügyelőjeként számtalan építészeti ér-

dekes részletet örökítettem meg, így például tucatszámra fotóztam a szebbnél szebb dombormintájú és árnyalatú öntöttvas ejtőcsatorna-takaró állványcsöveket, az esztergomi bazilika harangcseréjére készülve a helyiek oldottságáról tanúskodó, nemritkán egérrágta szélű harangokat vagy éppen a Szent Jakab-kagylóból kirakott pikkelyszerű homlokzatburkolatot. A spanyol tájakon az emberi alkotások anyaga a kő, s az egyik legmeghatározóbb élmény az út széli kőkeresztek látványa volt. A kőkereszt sehonnas sem hiányozhat, bár néhol a fém szélkakas is ott pompázik mellette – megférnek együtt. Ciklikusan ismétlődve, változatos figurákat felvonultatva kétoldalas kőkeresztek is feltűnnek: míg az út felé néző felükön Krisztus, addig mögötte Mária kapott helyet – láthatjuk a várandós Szűzanyát, a gyermek Jézust a karjában tartó Máriát vagy épp pietászerűen a Fájdalmas Anyát.”

Egy-egy vízhólyagtól eltekintve Marcsi az út egyetlen pillanatában sem érezte úgy, hogy ne tudna továbbmen-

ni. „Van egy jópofa ritmusa a zarándoklétnek – mondja. – Az ember kora reggel útnak indul, nagyjából délután két óráig gyalogol, s bár még menne tovább, nem teheti, mert oda kell érnie a szállásra, hogy legyen helye. A zárt ajtók előtt sorakoznak az érkező vándorok hátizsákjai a nyitásig, jelezve az érkezés sorrendjét. Következik aztán a délutáni rutin. A zarándok az albergue elfoglalása után megágyaz, lezuhanyozik, kimossa az aznapi szennyesét az arra kijelölt hideg vizes mosdótáznál, tereget, majd nekilát élelmet szerezni, a települést felfedezni, sötétedés után pedig már nyugovóra tér. A napi teendők elvégzése után jutott idő az óceánnal való találkozásra is. A zarándoklat egyik legfelemelőbb élménye az volt, hogy – hátamon a tízkilós hátizsákkal – a part sekélysege miatt egy-egy szakaszon kilométereken át a vízben térdig gázolva haladhattam. Az út legfelszabadultabb szakaszaként pedig a ráadást, vagyis a Santiago de Compostelából a kontinens két legnyugatibb településéig vezető, békés tájon való gyaloglást éltem meg. Muxía és Finisterre is kilencven kilométerre fekszik a számos Szent Jakab-út közös végső csomópontjától, a két település között pedig egy napi járóföld van. Megérkezve csodálatos volt a Muxía partján álló Virxe da Barca templomot megpillantani a naplementében. A legenda szerint a Szent Jakab apostol felé kőhajón érkező Szűz Máriának állít emléket ez a szentély, úgy tartják, a partnak csapódott hajó maradványai az ott található kövek. Sok ilyen apró mosoly volt az utamban. Hálát éreztem a zarándoklat végén, amiért megadatott a lehetőség, hogy végigjárjam az El Caminót. Korántsem teljesítményként éltem meg, hanem egyértelműen ajándékként.”

Nagy Enikő, fotó: H. Kolláth Mária

„Nem elég, hogy szép a kert,
feltétlenül hinni kell,
hogy tündérek lakják a mélyét?”

Douglas Adams: Galaxis útikalauz stopposoknak

Óceánparton gyalogolni cseppet sem unalmas akkor sem, ha a sziklákon megtört hullámok moraja adta alaphangjában a homoktól kicsit elemelt végelethetetlen monoton deszkastégen halad az ember.

A nagy víz felől kitartóan érkező enyhe szellő, a reggeli sűrű pára által pasztellre mosott árnyalatok sejtelmességbe vonják a tájat.

Ebből szűrt szemet vad kéjjel ez az egy tő liringő, mely közvetlen a kitűzött út sodort kötélzété mellett veri tanyát.

Ez az egy tő valóságos virágkötészeti remek, egy gondosan komponált, előkészített szárazvirág csokor.

Büszkén emeli ki kupos, tüskés fejait a homokátfüvés fölé, amivel szemben a szomszédos főfélék alulmaradtak.

A zarándok ezzel szemben alázatot tanul és lelassul,
a magas homokban mélyre süpped a láb.
Nagy teherrel a hátán, vánszorogva haladva felidéződik az a bizonyos töviskoszorú.

Marcsi adventben immár évek óta nap mint nap megosztja szeretteivel, barátaival, ismerőseivel fotóit és a hozzájuk kapcsolódó gondolatait. Számára ez amolyan évösszegzés, amelyet kezdetben a gyermekei és meghatározó olvasmányai ihlettek, mostanság pedig inkább a hivatása. Idén az El Camino inspirálta az adventi képes elmélkedéssorozatot, amelynek egyik darabját – ünnepi ráhangolódásként – olvasóinkkal is megosztjuk.

Mesesarok A diótörő

Írta: Feketéné Schneider Mária

Az idei nyár rettentően forró és száraz volt – a meteorológusok szerint az utóbbi ötszáz év legszárazabb nyara volt a mostani. Minden kisült, alig termett valami. Ám diónk, bár már évek óta nem volt, idén jócskán lett. Összegyűjtöttem a lepotyogó szemeket. Amikor már azt hittem, nem lesz több, másnapra újabbak hullottak. Értetlenül álltam a fa alatt. A terméseket minőségük szerint válogattam szét. Az ép szemeket külön szedegtettem, hogy kalácsot süssek belőlük karácsonykor. A hibásakat a madaraknak tettem félre. Karácsonyi készülődésként elkezdtem törni a diót, s a cinegéknek is tettem nap mint nap egy marékka a madáretetőbe. Egyre többen jöttek, hiszen a mezőn már alig lehetett élelmet találni. A madarak az emberek segítségére szorultak.

Már majdnem elkészültem a madaraknak szánt napi adag tisztításával, amikor észrevettem Buksit, a szomszéd kutyát az udvarunkban. A szagokat kutatta, néha gondolt egyet, és valamelyik neki tetszőt egy darabig követte, majd egy másik nyomon haladt tovább. Nagyon elmélyült a szagok keresésében. Szimatolt a fák törzsénél, a ház sarkánál, de még a kerítés oszlopánál is. Buksi valahol megbontotta a kerítést, és átszökött, pedig tudja, hogy nem szabad. Amikor észrevette, hogy én is kint vagyok, rögtön odafutott hozzám. Amikor kiskutyaként a szomszédba került, csak párhetes volt. Gazdái átadták a kerítés tetején, hogy összeismerkedjünk. Akkor egy kicsit nálunk maradhatott, játszottunk, majd visszaadtam a kerítésen át, azóta kiváló a kapcsolatunk.

Mindent megszaglászott, ami körülöttem volt, én közben törtem a diót. Buksi is megtalálta a diókat. Tudni kell, hogy Buksi nagyon szeret segíteni a gazdájának, ha ásni kell, akkor ő is ás, vagyis kaparja a gödröket, ha szüretelni kell, akkor sem lehet távoltartani: leszedi a szőlőt, és megessi, ahogyan a naspolyát is, magostól, ha pedig locsolókanálával vizet öntenek a virágoknak, akkor ő azonnal szomjas lesz, és a kanna csővéen éppen kifolyó vízből lefetyel. Buksi nekem is a segítségemre volt. Kiválasztott egy diót a kupacból, a szájába vette, és addig forgatta, míg sikerült feltörnie, majd ügyesen kiválogatta a dióbelet, és azonnal megette. Rám nézett, csóválta a farkát, majd újabb diót választott. Közben én is kivettem a dobozból a következő diót, feltörtem, és külön dobozba tettem a madaraknak.

Már éppen megvolt a napi mennyiség, amikor Buksi észrevette a dobozt, amelybe a dióbelet gyűjtöttem. Beleszagolt. Rögtön ki is vett belőle egy darabot, megkóstolta, ízlett neki. Újból vett a dobozból, miközben a farkát csó-

válta, s ismét rám nézett, jóízűen ropogtatott. Addig abba sem hagyta a dióevést, amíg az utolsó szemet ki nem vette a dobozból. Megszomjazott. A madáritatóban talált vizet, teleitta magát, majd visszatért diót enni, de akkor már magának kellett törnie. Amikor jóllakott, megkereste a kerítés alá vájt lyukat, s azon hazatávozott.

Ekkor újból nekiálltam a diótörésnek, s amikor megvolt a megfelelő mennyiség, a madáretetőbe tettem. Alighogy végeztem, szólt a szomszéd, hogy szaladjak át hozzá segíteni, mert a szénapadláson kikeltek a kiscsibék. Értetlenül álltam a kérés előtt, ugyanis a kiscsibék tavasszal szoktak kikelni. „Most? December közepén? Ez nagyon furcsa. Hogy fogják kibírni a hideget?” – záporoztak a kérdéseim. „Majd meglátod!” – volt a válasz. Siettem hát a szomszédba csibéket menteni. Kerestünk egy papírdobozt, úgy gondoltuk, abba tesszük bele az apró jószágokat. A szomszéd egy rozzant létrán felmászott a szénapadlásra, és egyenként adogatta le a csibéket. Kotlós mama mérges volt, hogy megzavartuk a nyugalmát, de ott nem maradhatott a családjával, hiszen az biztos pusztulást jelentett volna a kicsik számára.

Szerencsésen megfogtuk mind a tíz csibét. Beletettem őket a papírdobozba, majd a kis csomagot a kamrába vittem. A szomszéd a kotlóstyúkkal a kezében lemászott a létrán a padlásról, és jött utánam a kamrába. Az egyik polcra levett egy dobozt, kinyitotta a fedelét. Infralámpa volt benne. A kamra egyik sarkát elkerítette néhány deszkával, a lámpát felakasztotta az elkerített rész fölé, majd bekapcsolta. Meleget adott. A kotlóst betette a családja számára lekerített részbe, én pedig a pici pelyhes kiscsirkéket kivettem a dobozból, és odahelyeztem őket az anyukájukhoz. Mire az utolsót is kiraktam, addigra mindenki megnyugodott. A csibék édesanyjuk szárnyai alá bújtak, és abban a pillanatban abba is hagyták a csipogást. Birtokukba vették az új helyüket. A szomszéd pedig megtöltötte az itatót vízzel, és odatette a kotlós közelébe, mellé pedig egy kis ennivalót is készített.

„Egy darabig ez lesz a helyük” – mondta. Magára hagytuk a családot, s én hazaindultam. Akkor láttam, hogy a másik szomszéd létrán egyensúlyozva fényfüzérékkel díszíti a házát. Hazaérve megnéztem a madáretetőt. A cinegék valószínűleg megszállták, de mellettük a nyáron kikelt fakuszok is megérkeztek. Még egy harkályt is láttam, amint egy dióval a csőrében elrepült. Aztán újból visszajött, rászállt a madáretetőre, és a csőrével végigkopogtatta az oldalától kezdve a tetejéig, ahogy a fákat szokta. Mi így kezdtünk készülni a karácsonyra.

Fotó: pexels.com

Konyha Édesburgonyás brownie

Fotó: pexels.com

Az édesburgonya nem egyszerűen finom és sokoldalú alapanyag, de igencsak jótékony hatással van az egészségünkre. Magas tápanyagtartalommal rendelkezik, hozzájárul a szervezetben lévő gyulladás csökkentéséhez, támogatja az immunrendszert, kiváló energiaforrás, elősegíti az emésztőrendszer megfelelő működését, de még a szív- és érrendszer jóllétében is szerepet játszik, sőt, daganatellenes tulajdonságokkal bír. Felhasználásának egy szokatlan módját mutatjuk most be – desszertet készítünk belőle. Túl azon, hogy isteni nyaláncság, az édesburgonyás brownie még egészséges is, gyorsan és könnyen elkészíthető, s remek ünnepi nassolnivaló válhat belőle.

Hozzávalók:

2 db közepes méretű édesburgonya
½ érett banán
6-7 db puha datolya (vagy 2-3 evőkanál méz)
1 csipet só
½ kiskanál szódabikarbóna
2-3 evőkanál nyers, 100%-os kakaópor
fél bögre zabpehely
1 kiskanál fahéj (opcionális)

Elkészítés:

Meghámozva, felkockázva puhára főzzük vagy megsütjük az édesburgonyát. Turmixgépben simára dolgozzuk a hozzávalókat (de akár egy tálban is összekeverhetjük az alapanyagokat). Masszánkat sütőpapírral bélelt tepsibe tesszük, elegyengetjük a tésztát. 180 fokon nagyjából 20 percig sütjük. Kihűlve szeleteljük.

Nagy Enikő

Kert Az ördög növényei

A Kertészeti Áruda rovata

A babonák a mai napig jelen vannak az ember életében, elég csak a tizenhármasszámra vagy a fekete macskára gondolni. A hiedelmek a természetrajzunknál fogva évszázadok óta a növényeket is körülölelik – ez ördögűző vagy rontó virágok, fák képében is megjelenik.

A diófa számos népnél a rontás fajaként vagy az ördög gyümölcseként szerepelt. A monda szerint a diófán nincs áldás, mert alatta semmi nem terem és nem is virágzik. A valóságban a diólevelekből és a gyökerekből nagyon erős juglon vegyület termelődik, amely mérgező hatással van a környezetében élő növényekre.

A hasznos gyógynövényként ismert és a mai nap használt macskagyökér is részese volt a babonás folklórnak, az illata alapján ördöggyökérnek is nevezték. Szintén az ördöggel hozták kapcsolatba a pöfeteggom-bát, bűze miatt az ördög leheletének is elkeresztelték. Beérett állapotban nyomás (általában rúgás) hatására füstszerű barna port bocsát ki, emiatt a patás szelence nevet is megkapta.

A népi hiedelemvilág az ördögűző növényeket is számontartja, több növény a babona miatt már-már kötelező jelleggel jelent meg a kertekben. Ilyen növény a puszpáng (*képünkön*), melyet a folklóri történetek egyenest az ördög legnagyobb ellenségei között emlegetnek. Szent Iván éjjelén pedig János-füvet kellett gyűjteni, melyet szárítás után ki kellett akasztani a ház különböző helyeire, hogy elűzze az ördögöt, sőt, a csengőlinka még a boszorkányokat is távol tartotta a portától, s kipréselt levét használták az újszülöttek gonosz elleni védelmére.

Már az ókorban is voltak elátkozott növények, a legenda szerint egy ilyenben fejezte be életét a Krisztust eláruló Júdás is. A nép hiedelme úgy tartja, hogy ezek a fák (a nyírfa, a nyárfa, a fügefafa) az ördög kedvenc pihe-nőhelyei voltak. A holdviolát az ördög pénzének hívták. A sisakvirág, melyet az ördög kedvenc virágának tartot-tak, kiemelt mérgező növény, melyet a folklór szerint az ördög a farkával szór szét a kertekben.

Hajdanán, ha egy családban tragédia történt, lázasan keresték az ördögöt, mely elátkozott növények formájában is megjelenhetett. Az ördög növényei még napjainkban is megtalálhatók a kertekben, illetve beszerezhetők az árudákban.

Fotó: pexels.com

Harangszó

Legyetek jók magatokhoz

Katolikus gondolatok

Ma született nektek az Üdvözítő,
az Úr Krisztus, Dávid városában.
(Lk 2,11)

Krisztusban Szeretett Testvérem!

A karácsonyi időben szeretnék megosztani egy kis elmélkedést, Istenes Szent Jánosnak, a Betegápoló Irgalmasrend alapítójának a szavait idézve: „Legyetek jók magatokhoz, testvérek, és tegyetek jót!” Remélem, hogy ez a gondolat segít elmélyülni Jézus születésének misztériumában.

Isten jóságos hozzánk, ezért mi is meghívást kaptunk, hogy – Istent követve – legyünk jók magunkhoz. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy elfogadom Isten jelenlétét az életemben, és imádkozom. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy nem engedem, hogy a gyűlölet és a harag eluralkodjon rajtam. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy megbocsátok magamnak és másoknak. Jónak lenni magamhoz nem önzés. Jónak lenni magamhoz a segítség elfogadása is. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, elfogadom magamat örömben és szenvedésben, olyannak, amilyen vagyok. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy a rosszat rossznak nevezem, és a jót jónak. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy beismerem hibáimat, bűneimet és jó tulajdonságaimat. Jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy az igazságban élek, és békességre törekszem. Jónak lenni önmagamhoz azt jelenti, hogy szeretetben élek, és Isten irgalmasságát cselekszem. Vagyis jónak lenni magamhoz azt jelenti, hogy Istent és a felebarátomat szeretem.

A karácsony üzenetének lényege az, hogy legyünk jók magunkhoz, és életünk középpontjába Jézus Krisztust, Isten Fiát helyezzük, aki a világra jött, és jóságos hozzánk. Adjunk neki szállást az életünkben, és tegyünk jót másokkal! Legyetek jók magatokhoz, testvérek, és tegyetek jót! Ezt kívánom Önnek és családjának karácsonyra és az új esztendőre!

Burbela Gergely
katolikus lelkipásztor

Isten szeretetének ünnepe

Református gondolatok

Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egy-
szülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.
(1Jn 4,9)

Minek az ünnepe a karácsony? Úgy is feltehetném a kérdést, hogy Te mit ünnepelsz karácsonykor? December 24-e volt már a fenyő ünnepe, de hívják a család ünnepének, sőt a szeretet ünnepének is. Ám a karácsony nem annyira egy megfoghatatlan, egy emberi érzésből fakadó és emberek által kreált ünnep, mert ha így lenne, akkor akár a majális is lehetne a szeretet ünnepe. A karácsony Isten szeretetének az ünnepe. Azé a szereteté, melyről János azt írja, hogy nyilvánvalóvá lett.

Az a szeretet, amely rejtetten bár, de mindvégig ott volt teremtményei iránt. Hiszen erről az isteni szeretetről tesznek bizonyosságot az ószövetségi írók, ahogy a 98. zsoltár szerzője is, aki azt mondja, hogy hűséggel és szeretettel gondolt Izrael házára. De ezt a szeretetet mi magunk, a ma emberei is érezhetik. Mert az életünk, a képességeink (legyenek azok fizikai vagy értelmi képességek), az épségünk, az egészségünk, a belső és külső békességünk mind-mind Isten szeretetének a jelei, vagy ahogy Kálvin János fogalmaz, mind Isten irántunk érzett szeretetének bizonyítékai.

De János első levelében a legfőbb bizonyítékot tárja elénk, amely nyilvánvalóvá tette Isten szeretetét az egész világ számára. Elküldte az Ő egyszülött Fiát a földre, és ebben sűrítette össze az emberek iránti szeretetét. Isten jósága, az a gondolata, hogy segíteni akar rajtunk, hogy mellénk akar állni, Istennek ez a szeretete lett nyilvánvalóvá a názáreti Jézusban. A szeretet egyik kétséget kizáró jele, hogy mindent odaad szeretettjének. Isten az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta (Róm 8,32), Isten Krisztusban mindent, önmagát adta nekünk. Ezáltal lett nyilvánvalóvá az, hogy szeret bennünket.

Isten kijelentése az Ő szeretetéről ezáltal már nemcsak egy leírt mondat, amely jól hangzik, hanem személyes találkozás az Ő szeretetével: amikor az Isten és az ember, az emberré lett Isten és az Istentől elidegenedett ember találkozik. Mert az embernek csak egy másik emberrel lehet valóságos találkozása, és ebben a találkozásban, Krisztus elküldésével az Isten emberként közli mindnyájunkkal az Ő szeretetét. Karácsony-

kor az Isten emberré lett, hogy értésünkre adja Jézus által, hogy fel tudjuk fogni a felfoghatatlant, hogy a Teremtő szereti ezt a világot.

De János azt is hozzáfűzi ebben a rövid igében, hogy miért. Azért, hogy éljünk őáltala. Élünk abból a szeretetből, amely most már világos, amely testet öltött Jézusban, és amelyet Jézus közvetít számunkra.

Éljünk Krisztus által abból az isteni szeretetből, amely először is feltétel nélküli. Ezt nem lehet kiérdemelni vagy megérdemelni, ezért semmit nem kell tennünk vagy felmutatnunk. Ezt a szeretetet csak elfogadni lehet, elfogadni azt, hogy rászorulunk erre a szeretetre.

Éljünk Krisztus által abból az isteni szeretetből, melynek formáló ereje van. Amely képes megváltoztatni életünket, magatartásunkat, a világhoz és a magunkhoz fűződő kapcsolatot.

Éljünk Krisztus által abból a szeretetből, melynek teremtő ereje van. Hiszen ez a szeretet nemcsak előhívhat belőlünk rejtett értékeket, hanem értékeket teremthet bennünk, mert az Isten szeretetének teremtő ereje van.

Éljünk Krisztus által abból a szeretetből, amely egész valónkat látja. Látja kétségbeesett, megfáradt énünket, de látja örömünket és sikereinket is. De Isten szeretete nemcsak mostani valónkat látja, hanem azt is, akit pont ez az isteni szeretet formál majd.

Éljünk Krisztus által abból az isteni szeretetből, mely megoldást ad bűneinkre. Mert ez a megoldás karácsonykor nyilvánvalóvá lett és húsvétkor, Krisztus halálával és feltámadásával beteljesült.

Éljünk Krisztus által abból az isteni szeretetből, melyet megtapasztalva és átélve már bizalommal tekinthetünk Jézus második eljövételére.

Éljünk Krisztus által abból az isteni szeretetből, amely kiűzi a félelmet, és tudatosítja bennünk, hogy Krisztus által már mi is Isten gyermekei vagyunk.

Isten azt akarja, hogy az Ő szeretetéből éljünk. Ezért küldte el Fiát, hogy általa nyilvánvalóvá legyen ez a szeretet.

Szabó Levente református segédlelkész

Mozaiik

Tudta-e, hogy...

Felcsúton mindig hagyománya volt a szegények, elesettek megajándékozásának. Hol a Jótékony Nőegylet, a Levente Kör, hol a Tűzoltóegyesület rendezett bált, melynek bevételéből támogatták a rászorulókat.

A Székesfehérvár és Vidéke napilap 1897-es számában a felcsúti Jótékony Nőegylet rendezvényéről tudósított, melyen a szegények karácsonyfájára gyűjtöttek:

Batyubál Felcsúthon. A felcsúti jót. nőegylet e hó 27-én, id. Tamássy József úr kastélyában hangversennyel egybekötött batyubált rendez, melynek jövedelme a szegények részére felállítandó karácsonyfára fordíttatik. A hangverseny műsora ez: Részlet Hubay Jenő a Cremonai hegedűs cz. operájából, előadja hegedűn Veisz József úr. „Keringő” Moszkovskytól, zongorán előadja Dr. Kaufman Sándorné úrnő. Felolvasás. Részletek a „Hunyady László és Bánk bán” cz. operából. Zongorán előadja Veisz Jenő úr.

Képünkön korabeli felvételt látunk a Tamássy-Margalit-kastélyról, ahova (talán éppen a jótékonyági bálra) parádés kocsin érkeznek az előkelő vendégek.

Noll Zoltán

Lapunk írásaival, gondolataival, képeivel kívánunk áldott karácsonyt és boldog új évet kedves Olvasóinknak!

Isten hozta!

Az esztendő végén sem maradtunk gyermekáldás nélkül.

Szűcs Bendegúz – Szűcs-Baracska Szandra és Szűcs Márk kisfia – november 28-án született meg.

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester december hónap legalább hetven esztendőt megélt születésnapjait is köszöntötte.

Koch Mihály a 94., Schneider János Gyula a 73., Kádas Miklós András a 75., Pataki Sándor a 74., Borsos Mihály a 72., Oláh János a 76., Filvig István Sándor a 78., Murányi Jánosné Ilona a 77., Schmidt János a 79., Papp Lajosné Mária a 76. születésnapját ünnepelte.

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

**VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG
ÉS HENTESÜZLET**

Kínálatunk:

• sertéshús • baromfi • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:

H-P: 05.30-18.00

Szombat: 05.30-14.00

Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.

Tel.: 06-20/535-0503

facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

**GONDOS
TÜZÉP**

Alcsútdoboz,
Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is
felvesszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750

**Műszaki kereskedelem
nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél**

A környék legnagyobb
raktárkészletével
várjuk kedves
vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.

Telefon: 06 20 284 9076

Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.

E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

FELEJTHETETLEN ÉLMÉNYEK
ÉS CSODÁS ÍZEK VÁRNAK
A TÓ ÉTTEREM ÉS
ÉLMÉNYKÖZPONTBAN!

VÁRUNK SZERETETTEL!

CÍMÜNK: 8086 FELCSÚT, FŐ UTCA 4/A
ASZTALFOGLALÁS: +36 30 4862385
WWW.TOETTEREM.HU

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és
erősáram tervezése, kivitelezése

Konferenciák, rendezvények,
lakodalmak kiváló helyszíne,
a festői Alcsúti
Arborétum mellett.
Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás

2060 Bicske, Szent István u. 7-11., tel.: 06-22/566-300

Járási hivatalvezető: Szabó Gábor

A járáshoz tartozó települések: Alcsútdoboz, Bicske, Bodmér, Csabdi, Csákvár, Etyek, Felcsút, Gánt, Mány, Óbarok, Szár, Tabajd, Újbarok, Vértesacs, Vértesboglár

E-mail: hivatal.bicske@fejer.gov.hu

hétfő, kedd, szerda: 8.00–16.00

csütörtök: 8.00–11.00

péntek: 8.00–14.00

Kormányablak/okmányiroda – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–18.00

kedd: 7.00–13.00

péntek: 8.00–11.00

Földhivatal – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–12.00 és 13.00–15.00

csütörtök: csak kamarai tagoknak

péntek: 8.00–11.00

Gyámügyi Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Foglalkoztatási Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–14.00

péntek: 8.00–12.00

Kihelyezett NAV-ügyfélszolgálat

csütörtök: 13.00–15.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája

2060 Bicske, Szent István út 1.

páros héten: szerda: 16.00–18.00

páratlan héten: csütörtök: 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-22/594-036

Ügyfélfogadási rend:

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák

Tel.: 06-22/594-036

hétfőn 8.00 órától (előzetes időpontfoglalás szükséges)

Faluház és Községi Szintér

8086 Felcsút, Fő utca 137., tel.: 06-22/594-368

E-mail: faluhaz@felcsut.hu

Szarvas Józsefné: 06-70/450-8704

Csatlós Horváth Brigitta: 06-22/594-368

Nyitvatartás:

hétfő: 7.00–17.30

kedd, szerda, csütörtök: 7.00–16.00

péntek: 7.00–15.00

Háziorvosi rendelő (Faluház)

Dr. Ficzer Ferenc háziorvos

hétfő, szerda: 12.00–15.00

kedd, csütörtök: 9.00–12.00

péntek: 8.00–12.00

Az orvosi rendelő a 06-22/594-072-es telefonszámon és a felcsut.rendelo@gmail.com e-mail címen érhető el.

Orvosi ügyelet

2060 Bicske, Kossuth tér 17.

(Bejárat a rendelő oldalánál található ajtón, csengetni kell.)

Tel.: 06-70/502-7152, 112 (mentők)

Hétköznap: délután 16.00 órától másnap reggel 8.00 óráig

Hétvégén és ünnepnapokon: utolsó munkanap 16.00 órától az azt követő első munkanap 8.00 óráig

Védőnői szolgálat (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Makai Kinga védőnő: 06-30/970-8517

szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen),

11.00–13.00 (önállóan)

Gyógyszertár (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137., tel.: 06-22/252-550

Nyitvatartás: a háziorvosi rendelő nyitvatartása szerint, rendelési időben.

Posta

8086 Felcsút, Fő utca 73., tel.: 06-22/594-049

Nyitvatartás hétfőtől péntekig 8.00 és 16.00 között

Könyvtári, Információs és Községi Hely

8086 Felcsút, Fő u. 68.

Könyvtárvezető: Szecsődi Zsoltné

Tel.: 06-70/338-4814

E-mail: szecsodizsuzsa@freemail.hu

Nyitvatartás:

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–16.00

kedd: 14.00–18.00

péntek: 9.00–14.00

szombat: ügyelet időpontegyeztetéssel

Bicskei Rendőrkapitányság

2060 Bicske, Kisfaludy u. 56., tel.: 06-22/566-020

E-mail: bicskerk@fejer.police.hu

Sürgős esetben hívható: 112

Körzeti megbízott

8086 Felcsút, Fő u. 191., Gáfor János: 06-20/526-8664

Polgárőrség

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-30/248-9609

Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület

Elnök: Kiss József

Tevékenységi terület: Felcsút bel- és külterület

Esély Gyermekejélti Alapítvány

8086 Felcsút, Fő u. 68., tel.: 06-70/450-8733

Fogorvosi rendelő

Dr. Hargitai Egészségügyi Közhasznú Nonprofit Kft.
(Az egészségbiztosítóval szerződésben álló rendelő.)

Rendel: Dr. Hargitai László fogszakorvos

Rendelési idő:

Alcsútdobozon: tel.: 06-22/353-250 (Csak előjegyzéssel)

hétfő: 11.00–17.30

kedd: 7.00–8.00 – elsősegély

csütörtök: 7.00–10.00 – iskolafogászat

7.00–8.00 – elsősegély

péntek: 10.30–17.30

Felcsúton: tel.: 06-22/668-224

Időpontkérés szükséges, rendelési idő előtt egy órával és rendelési idő alatt 16.00 óráig!

szerda: 10.30–17.30

Alcsútdobozai rendelő – prevenciósi rendelés:

hétfő, péntek: 9.30–11.00

Felcsúti rendelő:

szerda: 9.00–10.30 (Csak előjegyzéssel!)

Falugazdász

Gyenes Péter: 06-70/4906-170

Közjegyző

2060 Bicske, Szent István út 84.

Dr. Szarvas Erika: 06-22/566-440, 06-22/566-441

E-mail: szarvas@mokk.hu

hétfő: 8.00–15.00

kedd, szerda, csütörtök: 8.00–15.30

péntek: 8.00–12.00

A nyitvatartási idők eltérhetnek.

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 800 példányban. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző, **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata, **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu

Kéziratleadás: 20/336-2680; stefananett@felcsut.hu, **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu